

重生之超神二哈

เกิดใหม่
ทั้งที
ดันเป็น
อสูร
หน้าโง่
เนียนะ?

11

บทที่ 591 ตั้งแต่นี้ไป ฉันจะปกป้องเธอ

ในฐานะนักฆ่ามืออาชีพที่ผ่านประสบการณ์มาโชกโชก
สัญชาตญาณต่ออันตรายย่อมเฉียบคมเป็นพิเศษ ยิ่งเมื่อรวมกับ
รายละเอียดเล็กๆ อย่างการเปลี่ยนแปลงของแสง ทั้งสองคนที่
นั่งอยู่บนโซฟาจึงรู้สึกตัวทันทีในเสี้ยววินาทีที่สวี่มั่วปรากฏตัวขึ้น

ทั้งสองแทบจะหันศีรษะกลับมาพร้อมกัน เมื่อเห็น
คนแปลกหน้าที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม ต่างก็ตกใจจนหน้าถอดสีไป
ตามๆ กัน

ชายผมสีน้ำตาลกระโดดลุกทันทีพร้อมชูมือทั้งสองข้างขึ้น

เสื้อผ้าพิเศษบนร่างของเขามีแผ่นสะท้อนแสงจำนวนมาก
มันเปล่งประกายระยิบระยับ ขณะเดียวกัน แหวนโลหะพิเศษบน
นิ้วก็เสียดสีกัน เกิดเสียงแผ่วเบาแปลกหู

ทั้งหมดนี้เป็นวิธีการสะกดจิต ซึ่งถือเป็นไม้ตายของเขา

น่าเสียดายที่ต่อหน้าสวีมีว่ การใช้วิธีสะกดจิตไม่ต่างอะไรกับการโฉบของต่อหน้าผู้เชี่ยวชาญ หรือจะเรียกอีกอย่างว่า... รนหาที่ตาย

หลังจากใช้แสงและเสียงเป็นตัวช่วยสะกดจิตแล้ว ชายผมสีน้ำตาลก็มองตรงไปยังดวงตาของสวีมีว่ เตรียมใช้คำสั่งเพื่อเริ่มการสะกดจิตอย่างเป็นทางการ แม้จะไม่ถึงขั้นควบคุมอีกฝ่ายได้ทั้งหมด แต่ก็เพียงพอจะทำให้สติพร่าเลือน เปิดโอกาสให้เขาใช้ไม้ตายถัดไปได้

ตามปกติแล้ว... ควรจะเป็นเช่นนั้น

ทว่า ในเสี้ยวขณะที่สายตาของชายผมสีน้ำตาลสบเข้ากับสายตาของสวีมีว่ สีหน้าของเขากลับแข็งค้างราวกับถูกสาปให้หยุดนิ่ง ยืนนิ่งอยู่กับที่ราวกับโดนคาถาสะกดร่าง

“ยอร์ก?!”

ชายผมสีทองถอยหลังแทบจะพร้อมไปกับชายผมสีน้ำตาล เขารู้ดีถึงวิธีการของอีกฝ่าย และกำลังเตรียมประสานงานอยู่พอดี ทว่าการที่อีกฝ่ายหยุดนิ่งกะทันหันกลับทำให้เขางุนงงไปชั่วขณะ

แต่ในฐานะนักฆ่ามืออาชีพ ชายผมสีทองเพียงชะงักไปเสี้ยววินาทีก็เรียกสติกลับมาได้ การเคลื่อนไหวของเขาไม่สะดุดแม้แต่น้อย พุ่งผ่านข้างตัวชายผมสีน้ำตาลไปโดยไม่คิดจะสนใจอีกฝ่าย มุ่งตรงไปยังประตูใหญ่

ในเวลาเดียวกัน มือซ้ายของเขาก็กำริโมตขนาดเล็กในกระเป๋าไว้แน่น เตรียมจุดชนวนระเบิดจิวที่เขาฝังไว้ในห้องนี้

ต่อให้ระเบิดไม่อาจสังหารคนตรงหน้าได้ อย่างน้อยก็สามารถถ่วงเวลาให้เขาหลบหนีได้

ส่วนชะตากรรมของชายผมสีน้ำตาลนั้น ไม่อยู่ในขอบเขตความสนใจของเขาเลย ทั้งสองก็แค่ร่วมมือกันชั่วคราวเพราะค่าหัว เมื่อแผนล้มเหลวก็ถึงคราวต่างคนต่างหนีเอาตัวรอด

แต่ก่อนที่เขาจะกดปุ่มจุดระเบิด กลับรู้สึกว่ภาพตรงหน้าพร่าเลือน จากนั้นก็มีมือหนึ่งมาบีบคอเขาแน่น พลันอันยากจะต้านทานตาโคมเข้ามา ร่างของเขาถูกยกขึ้นจากพื้นในทันที

เขาราวกับถูกพลังบางอย่างตรึงไว้ทั้งตัว ขยับไม่ได้แม้แต่นิ้วเดียว

แล้วเขาก็ได้เห็นว่าคุณลูกกลับที่ควรจะอยู่ด้านหลัง ไม่รู้ว่ากลับมาโผล่ตรงหน้าเขาได้อย่างไร เขาสบตากับอีกฝ่าย และหลังจากนั้น... ก็ไม่รับรู้อะไรอีกเลย

ลานจอดรถนอกศูนย์จัดงานคอนเสิร์ต

หลังจากใส่กุญแจมือหญิงสาวที่หมดสติแล้ว หลีปิงก็ยืนรออยู่กับจินเส้าห่าน รอทั้งเพื่อนร่วมงานมารับตัวผู้ต้องหา และรอสวีมั่วกลับมา

จินเส้าห่านมองไปรอบๆ ด้วยความอยากรู้อยากเห็น ก่อนพูดอย่างประหลาดใจ “พีปิงปิง พวกกวนจินหว่าเขา... มองไม่เห็นพวกเราจริงๆ เหรอ”

เธอมองไปยังกลุ่มของกวนจินหว่าที่อยู่ไม่ไกล ตอนนี้พวกเขาหันหลังเดินกลับไปแล้ว พูดคุยหัวเราะกันอย่างออกรสราวกับไม่เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่เลย

หลี่ปิงเองก็รู้สึกตกตะลึงไม่แพ้กัน แต่เธอก็เดาไม่ออกว่าสวีมั่วทำได้อย่างไร และยังคงระแวงระวังรอบด้าน เกรงว่าจะมีอันตรายโผล่มาอีก

เธอไม่คาดคิดเลยว่านักฆ่าพวกนั้นจะบ้าคลั่งถึงขนาดใช้ระเบิดมนุษย์ หากไม่ใช่เพราะสวีมั่วโผล่มา ผลลัพธ์คงยากจะจินตนาการ

ในฐานะเป้าหมายการลอบสังหาร ฉินเส้าหานกลับดูผ่อนคลายกว่าเสียอีก เมื่อเห็นหลี่ปิงตั้งเครียด เธอยังอุตส่าห์ปลอบ “พี่ปิงปิงอย่าเครียดไปเลย สวีมั่วให้พวกเรารออยู่ที่นี่ ยังไงก็ต้องปลอดภัยแน่นอน แถมเขาอาจจะไปจับคนร้ายก็ได้...”

“ถูกต้อง มีฉันอยู่ พวกเธอวางใจได้”

เสียงหนึ่งดังขึ้นกะทันหันจากด้านหลัง ทำเอาสองสาวสะดุ้งตกใจ พอหันกลับไปก็เห็นว่าสวีมั่วกลับมาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ แถมยังหิ้วชายต่างชาติสองคนที่หมดสติอยู่มาด้วย

สวีมั่วโยนทั้งสองลงกับพื้นอย่างไม่ใส่ใจ แล้วพุดกับหลี่ปิง “จับตัวไว้ พวกเขาถูกฉินเส้าหานจับได้แล้ว พอกลับไปก็สอบถามได้ทุกอย่าง”

จากนั้นเขามองหญิงสาวที่หมดสติอีกคนหนึ่งแล้วพูดต่อ
“ส่วนผู้หญิงคนนั้นเป็นแค่คนธรรมดาที่ถูกสะกดจิต อย่าไปทำให้
เธอลำบาก”

หลี่ปิงมองสวีมั่ว แล้วก็มองคนบนพื้น ใจเต็มไปด้วย
คำถามนับหมื่น แต่ก็ผินกลับไว้พลางพยักหน้า “อะ ฉันท้าใจ
แล้ว...”

ขณะที่เธอกำลังจะติดต่อเพื่อนร่วมงาน กลับเห็นว่า
พวกเขามาถึงพอดี กลอุบายพรางตาของสวีมั่วก็หมดลงเช่นกัน

ตำรวจนอกเครื่องแบบหลายคนรีบเข้ามา หลี่ปิงเข้าไป
พูดคุยกับหัวหน้าทีมไม่กี่ประโยค จากนั้นทั้งสามคนที่นอนอยู่
บนพื้นก็ถูกพาตัวไป

จินเส้าหานเงยหน้ามองสวีมั่วด้วยแววตาเป็นประกาย
พลางพูดอย่างตื่นเต้น “สวีมั่ว ทำไมบังเอิญมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ”

สวีมั่วมองเธอแล้วยิ้มบางๆ “ไม่ใช่บังเอิญ ตั้งแต่นี้ไป ฉัน
จะปกป้องเธอจนกว่าภัยจากการลอบสังหารจะหมดไปเอง”

“หา?” จีนเส้าหานอึ้งไป ก่อนจะตีใจจนตาเป็นประกาย
“คุณ...คุณจะทำปกป้องฉันจริงๆ เหนอ!”

หลี่ปิงพูดขึ้น “ใช่ ก่อนหน้านี้ฉันเพิ่งได้รับแจ้งจากเบ็องบน
เบ็องบนขอให้สวีมี้วมาคุ้มกันเธอน่ะ”

แววตาของจีนเส้าหานเป็นประกายราวกับมีแสงดาว
ระยิบระยับ

“เยี่ยมไปเลย! ฮีๆ สวีมี้ว ขอบคุณนะ!”

สวีมี้วตอบเรียบๆ “ไม่ต้องขอบคุณหรอก”

หลี่ปิงพูดต่อ “เส้าหาน สวีมี้ว เราออกจากที่นี่ก่อนดีไหม”

จีนเส้าหานกลับพูดอย่างร่าเริง “พี่ปิง มีสวีมี้วอยู่ด้วย ไม่
ต้องกลัวแล้วนะ! พวกเรากลับไปเดินงานต่อก็ได้!”

หลี่ปิงขมวดคิ้วเล็กน้อย “แบบนี้จะไม่เสี่ยงเกินไปเหรอ...”

สวีมี้วกลับพูดขึ้น “ไม่เป็นไร เดินเล่นต่อได้เลย ฉันเองก็
จะเข้าไปเจอเพื่อนสองคนเหมือนกัน”

หลี่ปิงชะงัก แววตาวูบไหว “หมายถึงจ้าวลี่อิงเหรอ”

ฉันเส้าหานนี่ก็ออกทันที “อ้อ! จริงด้วย! ได้ยินมาว่า
พี่จ้าวสี่อิ่งก็อยู่ที่นี่เหมือนกัน!”

สวีมั่วพยักหน้า “ใช่ ไปกันเถอะ”

ฉันเส้าหานดีใจทันที “ดีเลยๆ ไปกัน!!”

หลี่ปิงถอนหายใจอย่างช่วยไม่ได้ จำต้องเดินกลับไป
ด้วยกัน

ในเวลานี้ พวกกวานจินหว่าเพิ่งเดินกลับมาถึงหน้าประตูของ
ศูนย์จัดงาน กำลังคุยกันถึงสาเหตุที่ฉันเส้าหานจากไปกะทันหัน
รวมถึงเหตุการณ์จับกุมประหลาดเมื่อครู่

“ว้าว! ดูคอสเส็ตโซมารูนั่นสิ!”

“หล่อมาก!!”

“เหมือนหลุดออกมาจากอานิเมะเลย!”

“ແ່แล้ว... ใจเต้นแรงจนจะวูบ”

“ยายบ้านี้ เห็นคนหล่อกี่ใจสั้น”

“เธอไม่ใจสั้นหรือไง ถ้าไม่ก็ห้ามมาแย่งนะ เดี่ยวฉันจะไป
ขอวีแซด!”

“ฝันไปเถอะ! เส็ตโซมารูคนนี้เป็นของฉัน!”

กวนจินหวาสั่งเกตว่าคนรอบข้างเริ่มวุ่นวาย โดยเฉพาะ
ผู้หญิงหลายคนที่ตั้งเด่นกันเป็นพิเศษ พูดคุยกันด้วยสีหน้า
ปลาบปลื้ม

เมื่อได้ยินบทสนทนา เขาชะงักไปเล็กน้อย แล้วก็รู้สึก
ดีใจล้นๆ คิดว่าพวกเธอกำลังพูดถึงตัวเอง

แต่ไม่นานเขาก็รู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง เพราะ
สายตาของคนเหล่านั้นไม่ได้มองมาที่เขาเลย หากแต่มองไปยัง
ด้านหลังของเขา...

บทที่ 592 กิจกรรมประชาสัมพันธ์
เกม ‘สัประยุทธ์’

กวนจินหว่าหันกลับไปมองโดยสัญชาตญาณ ก่อนจะชะงัก
ค้างไปทันที

“กวนจินหว่า เป็นอะไรไป”

คนที่อยู่ข้างๆ เขาหยุดฝีเท้าลงตามกัน ก่อนจะหันกลับไป
มอง แล้วก็เผยสีหน้าประหลาดใจไม่ต่างกัน

“เอ๊ะ? นั่นเส้าหานกับพีปังนี่!!”

“ทำไมพวกเธอกลับมาอีกล่ะ”

“คนที่อยู่ข้างๆ พวกเธอคือใครกัน”

“ว้าว!! หล่อมากเลย...”

พวกเขาเห็นฉินเส้าหานกับหลี่ปังที่เดินกลับมาอีกครั้งก่อน
จากนั้นก็สังเกตเห็นสวีมั่วที่อยู่ข้างกายทั้งสองคน

ฝ่ายผู้ชายเพียงแค่ว่าใจและประหลาดใจ ส่วนผู้หญิงสองคนมีปฏิกริยาไม่ต่างจากสาว ๆ คนอื่น เผลอแสดงสีหน้าหลงใหลออกมาโดยไม่รู้ตัว

“เสี่ยวฮู่ย! จ้าวเส่ว!”

ในเวลานั้นเอง ฉินเส้าห่านก็มองมาทางพวกเขาพอดีและโบกมือทักทาย

หลี่ปิงสังเกตเห็นสายตาจากรอบด้านที่มองมาก็อดขมวดคิ้วเล็กน้อยไม่ได้ ก่อนจะเหลือบมองสวีมั่วแวบหนึ่ง ในใจคิดว่าผู้ชายคนนี้ช่างดึงดูดสายตาคนจริง ๆ

อืม ก็นะ... หล่อจริง ๆ นั้นแหละ

ทั้งสามคนเดินเข้ามาใกล้กวานจินหวาและพวก

ไช้เสี่ยวฮู่ยเอ่ยถามด้วยความสงสัย “เส้าห่าน พวกเธอกลับมาได้อย่างไร ไม่ใช่ว่ามีธุระหรือ”

ฉินเส้าห่านหัวเราะคิกคัก “อืม... มีการเปลี่ยนแปลงนิดหน่อย เคลียร์เรียบร้อยพอดี ไม่ต้องไปแล้วนะ เพราะงั้นพวกเรา ก็เลยเดินทางต่อได้!”

ไซ่เสี่ยวฮู่ยู่ดีใจทันที “จริงหรือ แบบนั้นก็ดีมากเลย!”

จ้าวเสว่รอดไม่ได้ที่จะมองสวีมั่ว ก่อนจะถามขึ้น “เส้าห่าน คนนี้คือ...”

ฉินเส้าห่านแนะนำ “เขาชื่อสวีมั่ว เป็นเพื่อนฉันเอง บังเอิญมาเดินทางเหมือนกัน”

พูดจบก็หันไปมองสวีมั่วแล้วกล่าวต่อ “สวีมั่ว พวกเขา เป็นเพื่อนร่วมชมรมของฉัน”

สวีมั่วพยักหน้าให้เล็กน้อย “สวัสดี”

“สวัสดี...”

ผู้หญิงสองคนต่างก็แสดงสีหน้าเขินอายเล็กน้อย ทำเอาผู้ชายข้างๆ มองแล้วรู้สึกไม่สบอารมณ์อยู่บ้าง

แม้พวกเขาจะยอมรับว่าผู้ชายคนนี้หล่อจริง แต่ก็ยังอดรู้สึกหงุดหงิดไม่ได้อยู่ดี

แวตตาของกวนจินหวาฉุบไหว ก่อนจะพูดขึ้น “ใกล้ถึงเวลาขึ้นเวทีแล้ว รีบไปกันก่อนดีกว่า”

ฉินเส้าห่านพยักหน้า “จริงด้วย! งั้นรีบไปกันเถอะ!!”

เธอหันไปมองสวีมั่วแล้วถามขึ้น “สวีมั่ว พวกเราจะไปแสดงแล้วนะ นายอยากไปด้วยกันไหม คอสเส็ตโซมารูมาเข้ากับพวกเราพอดีเลย!”

พอได้ยินคำพูดนี้ สีหน้าของกวนจินหวาก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย เพราะเขาเองก็คอสเส็ตโซมารูเหมือนกัน

เดิมทีพอเห็นสวีมั่วก็รู้สึกต้อยกว่าบ้างแล้ว ถ้าชนอีกฝ่ายขึ้นเวทีด้วย แบบนั้นเขาคงอับอายขายหน้าสุดๆ

แต่เส้าห่านกลับเป็นคนใสซื่อ ไม่ได้นึกถึงเรื่องนี้เลยแม้แต่หน่อย

สวีมั่วส่ายหน้า “ฉันไม่ไปแล้วกัน พวกเธอไปเถอะ ฉันจะเดินดูไปเรื่อยๆ นะ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น กวนจินหวาก็แอบถอนหายใจโล่งอก

ฉินเส้าห่านพูดต่อ “เข้าใจแล้ว... นายจะไปหาสิ่งใหม่ๆ ละ งั้นก็ได้... เดี่ยวพวกเราแสดงเสร็จจะไปหานะ”

“อืม” สวีมัวพยักหน้าเบาๆ

กวนจินหวาฉวยโอกาสพูดขึ้น “งั้นพวกเราไปก่อนนะ”

พวกเขาหันหลังเดินเข้าไปด้านใน

ก่อนจะจากไป หลี่ปิงมองสวีมัวด้วยสายตาเหมือนต้องการ
คำยืนยัน

สวีมัวพูดเรียบๆ “วางใจได้ ที่นี่ไม่มีอันตรายแล้ว และ
ตราบไคที่ฉันอยู่ตรงนี้ก็ไม่ต้องกังวลว่าจะเกิดเรื่องไม่คาดคิดใดๆ”

แววตาของหลี่ปิงวูบไหว ก่อนจะพยักหน้า แล้วเดินตาม
ฉินเส้าหานกับพวกไป

สวีมัวมองส่งพวกเขาเดินหายเข้าไปในฝูงชน ก่อนจะ
เงยหน้ามองไปอีกทิศทางหนึ่งของโถงใหญ่ ยิ้มบางๆ แล้วก้าวเดิน
ไปทางนั้น

ทางตะวันตกเฉียงเหนือของโถงจัดงานมีบุทขนาดค่อนข้าง
ใหญ่ตั้งอยู่ รอบๆ บุทมีโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์จำนวนมาก

บนโปสเตอร์มีทั้งตัวละครสองมิติรูปหล่อและสวยงาม พร้อมตัวอักษรเด่นชัดเขียนว่า ‘สัประยุทธ์ทะลุโลก’

บุทแห่งนี้ คือบุทที่บริษัทเกมของสวีมัวใช้สำหรับประชาสัมพันธ์เกมสัประยุทธ์

เพื่อโปรโมตเกม ผู้จัดการบริษัทยังร่วมมือกับเว็บไซต์ที่มานฮว่าที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ ผลิตมานฮว่าเรื่อง ‘สัประยุทธ์’ ออกมา ได้รับเสียงตอบรับดีไม่น้อย ขณะเดียวกัน แอนิเมชันก็กำลังอยู่ระหว่างการผลิตและได้รับความคาดหวังสูงมาก

บริษัทให้ความสำคัญกับการประชาสัมพันธ์ในวันนี้เป็นอย่างยิ่ง ถึงขั้นทุ่มเงินจำนวนมาก เชิญอินฟลูเอนเซอร์ชื่อดังจากโลกออนไลน์มาร่วมงานหลายคน โดยเฉพาะจ้าวสี่อิ่ง และตีสี่เร่อบา ในฐานะพรีเซนเตอร์อย่างเป็นทางการก็ย่อมได้รับเชิญมาด้วย

แต่เนื่องจากทั้งสองเป็นแขกรับเชิญระดับไฮไลต์จึงต้องออกแสดงเป็นลำดับสุดท้าย เวลานี้ทั้งคู่จึงเพิ่งออกมาจากห้องแต่งตัว เปลี่ยนเป็นชุดคอสเพลย์ที่ตัดขึ้นพิเศษ แต่งหน้าเรียบร้อย กำลังรอขึ้นเวทีอยู่ในพื้นที่หลังเวทีที่กันไว้ชั่วคราว

ข้างเท้าของทั้งสองยังมีสุนัขสองตัวที่สวม ‘อุปกรณ์’ เหมือนกัน นั่นคือกิเบตันมาสตีฟฟ์และอลาสกัน ซึ่งเป็นไอเดียแหวกแนวของฝ่ายวางแผนงาน

กิเบตันมาสตีฟฟ์สวม ‘ชุดเทพ’ สีทองอร่าม ดุมไม้เท้าของอสูรเทพอยู่ไม่น้อย

ส่วนอุปกรณ์ของอลาสกันก็ไม่ได้ด้อยกว่า เพียงแต่แววตาชื่อ ๆ ของมันทำให้ดูแปลกตาอยู่เล็กน้อย

เหนือศีรษะของทั้งสองมีลูกกลมสีทองลอยอยู่กลางอากาศหนึ่งลูก แพร่ไฟล์สดกำลังถ่ายทอดสดอยู่ในขณะนี้

“ดูเหมือนจะไม่มีอะไรแล้วนะ”

“ไม่มีแล้ว ตำรวจจับตัวไปเรียบร้อยแล้ว...”

“เอาละ ทุกคน ความวุ่นวายเมื่อครู่สงบลงแล้ว ไม่มีปัญหา ไม่กระทบกับกิจกรรม อีกสักครู่พวกเราจะขึ้นเวทีแล้ว...”

สองสาวคุยกันไปด้วย ระหว่างนั้นก็โต้ตอบกับผู้ชมในไลฟ์เป็นระยะ

เหตุการณ์จับกุมเมื่อครู่พวกเธอก็เห็นเช่นกัน เพียงแต่ไม่รู้
รายละเอียดแน่ชัด

ในห้องไลฟ์สด

[โชคดีไป ไม่งั้นถ้ากระทบงานนี้ช่วยแน่]

[ตกลงเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ถึงขั้นมีตำรวจนอกเครื่องแบบ
มาจับคนร้ายเลยนะ]

[ฉันมีเพื่อนอยู่ในงานพอดี ได้ยินว่าจับไอ้โรคจิตแอบ
ถ้ามองออกมาจากห้องน้ำหญิง]

[เมนต์บนพูดจริงเหรออ ว้าว โรคจิตนี้ใจกล้าจริง]

[จับโรคจิตจำเป็นต้องอลังการขนาดนั้นเลยเหรออ]

[ช่างเถอะ ขอแค่อย่าให้กระทบไลฟ์ก็พอ!]

[ขอโค้ดเกมสั้ประยุทธ์หน่อย!!]

[อึ้งอึ้งจะร้องเพลงใหม่]

[ฮ่าๆๆ พี่จ้วงหยุดขยับได้ใหม่ อุปกรณ์จะหลุดอยู่แล้วนั่น!]

[ฉันนึกมาทั้งเช้าละนะ สรุปรหัสสองตัวนี่คอสเป็นตัวอะไรนะ]

[สัตว์เลี้ยงเวอร์ชันพิเศษของอิงอิง]

[เสียดายที่ฮัสกี้ไม่อยู่ อยากเห็นมันใส่ชุดคอสเพลย์ว่าจะเป็นอย่างไง]

[เมนต์บ่นอย่าคิดเลย ต่อให้ฮัสกี้อยู่ นายคิดว่าจะมีใครใส่ชุดให้มันได้หรือ มีหวังมันฉีกขาดในไม่กี่วินาทีแหงๆ]

[อลาสกันเริ่มฉีกแล้วนั้น...]

ผู้ชมคอมเมนต์กันจอบแตก หัวเราะหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน

จ้าวสี่อังก์โทรศัพท์ดูบรรยากาศในห้องไลฟ์ไปด้วย

“จ้วงจ้วง! อย่าแทะมั่วสิ อยู่นิ่งๆ หน่อย!”

จ้าวสี่อังก์ลงดู เห็นว่าอลาสกันกำลังกัดอุปกรณ์บนตัวจริงๆ จึงตบหัวมันเบาๆ อย่างไม่สบอารมณ์

อลาสกันเงยหน้ามองเธออย่างน้อยใจราวกับจะบอกว่า
'ก็มันไม่สบายตัวนี่นา!'

“เอ๊ะ ลีอิ่ง ผู้จัดการเจิ้งมาแล้วนะ”

ในตอนนั้นเอง ดีลี่เรื่อปากก็สังเกตเห็นว่ามีคนเดินเข้ามา
ทางด้านหลังจึงรีบเตือนจ้าวลีอิ่ง

จ้าวลีอิ่งหันไปมองก็เห็นว่ามีคนสองคนกำลังเดินเข้ามา
หนึ่งในนั้นคือเจิ้งข่าย ผู้จัดการใหญ่ของบริษัทผู้พัฒนาเกม
สัประยุทธ์ ส่วนอีกคนเป็นชายหนุ่มที่ไม่คุ้นหน้า

บทที่ 593 ไม่จำเป็นต้องไว้วางใจ

“คุณจ้าว คุณเรอปา ต้องลำบากทั้งสองท่านแล้วนะครับ”

เจิ้งข่ายเดินเข้าไปตรงหน้าทั้งสองคนพร้อมยิ้มทักทาย

“ผู้จัดการเจิ้ง” จ้าวลี่อิงยิ้มแล้วพยักหน้า “ไม่เลยคะ พวกเรายังไม่ได้ขึ้นเวทีด้วยซ้ำ”

ชายหนุ่มที่มากับเจิ้งข่ายก้าวขึ้นมาหนึ่งก้าว เผยรอยยิ้มที่ดูมั่นใจ ยื่นมือขวาไปทางจ้าวลี่อิง “คุณจ้าว สวัสดีครับ ผมชื่อจ้าว...”

“โธ่!”

เขายังพูดไม่ทันจบก็ถูกเสียงหมาเห่าขัดขึ้นมา ทิเบตัน-มาสตีฟที่ยืนอยู่ข้างเท้าจ้าวลี่อิงมองเขาด้วยสายตาเป็นศัตรู

จ้าวจิ้งจิวสะดุ้งเฮือก ถอยหลังโซเซไปหนึ่งก้าว

“ต้าเฮย! อย่าส่งเสียงสิ!”

จ้าวสี่อิ่งตกใจเล็กน้อย รีบก้มลงดูทิเบตันมาสติฟฟ์
หนึ่งประโยค ก่อนจะเอ่ยขอโทษ “ขอโทษด้วยนะคะ เจ้าหมา
นี่ไม่ค่อยรู้เรื่อง...”

มุมปากของจ้าวจิ้งจื่อกระตุก เขาอยากจะทำออกมาว่า
ทำไมที่แบบนี้ถึงปล่อยให้หมาเข้ามาได้ (ความจริงแล้วบริษัท
ต้องเสียแรงไม่น้อยกว่าที่ผู้จัดการงานจะยอมให้พาพวกหมาเข้ามา)
แต่พอได้ยินคำพูดของจ้าวสี่อิ่งและคิดถึงว่ากำลังอยู่ต่อหน้า
สาวสวย เขาก็ผินกลับแล้ว แล้วพูดอย่างไม่ถือสา “อะ...อะ” ไม่
เป็นไรครับ”

เจิ้งข่ายเองก็สะดุ้งเหมือนกัน แต่โชคดีที่พอทิเบตัน-
มาสติฟฟ์ถูกจ้าวสี่อิ่งดูแล้วก็หมอบนิ่งไม่ขยับ แถมยังทำตาเล็ก
อย่างน้อยใจ เขาจึงรีบช่วยแก้สถานการณ์ “คุณจ้าว คุณเร่งรีบ
ขอแนะนำหน่อยนะครับ ท่านนี่คือคุณจ้าวจิ้งจื่อ ผู้จัดการจาก
บริษัทคู่ค้าของเรา เทียนจื่อกรุป”

จ้าวสี่อิ่งเผยสีหน้าเข้าใจ พยักหน้าให้จ้าวจิ้งจื่อเล็กน้อย
“ผู้จัดการจ้าว สวัสดิ์ค่ะ”

จ้าวจิ้งจิ้งยิ้มอย่างสุภาพ “อะ ๆ สวัสดี ยินดีที่ได้รู้จัก
สุภาพสตรีแสนสวยทั้งสองท่านครับ”

ในเวลานั้น ภายในห้องไลฟ์สด

[เขี่ย! ไอนี้มันใคร]

[ไอนี้หน้าขาวที่ไหนคิดจะจีบอึ่งอึ่งกับเรอปาของพวกเราวะ]

[ดูยังงัยก็เจตนาไม่ดี...]

[ไม่ใช่ไอนี้หน้าขาวนะ นั่นมันทายาทรุ่นสองของเทียนจื่อ
กรุป ไม่ธรรมดาเลย]

[เหมือนประธานเทียนจื่อกรุปจะแซ่จ้าวนี้? ชัดเลยว่า
ไอนี้หมอนี้เป็นพวกมีเส้นสาย!]

[พูดเหลวไหล ถ้าไม่ใช่เส้นสาย อายุแค่นี้จะเป็นผู้จัดการ
ได้หรือ]

[หรือว่าจะทายาทรุ่นสองระดับพรีเมียม?]

[จะรุ่นไหนก็ช่าง คิดจะจีบอึ่งอึ่งของเรา? ฝันไปเถอะ!]

[ใช่ หากวัดกันที่เงิน จะสู้บอสಮ್ಮั้วของเราได้หรือ]

[เจ้าหมา! กัดมันเลย! กัดตรงเป้ากางเกงมัน!]

[พวกนายจะตื่นตื่นอะไรกันนัก ไม่เห็นหรือว่าอึ้งอึ้งกับ
เรอปาแทบไม่สนใจมันเลย]

ผู้ชมเห็นว่ามิคุณชายหน้าตาดีฐานะร่ำรวยโผล่เข้ามาใกล้
เทพธิดาของตัวเอง ต่างก็โกรธแค้นกันถ้วนหน้า น่าเสียดายที่
ต่อให้พวกเขาจะโวยวายในคอมเมนต์แค่ไหนก็ไร้ประโยชน์
จ้าวจิ้งจี้ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตอนนี้กำลังมีการไลฟ์สดอยู่

ในสถานที่จริง ทั้งสี่คนกำลังคุยกันอยู่

โทรศัพท์ของเจิ้งข่ายดังขึ้นกะทันหัน เขาหยิบขึ้นมาดู
หนึ่งที แล้วบอกกับทุกคนว่า “ขอโทษด้วยนะครับ ผมขอรับสาย
หน่อย”

จ้าวจิ้งจี้ยิ้ม “ไม่เป็นไรครับ พี่เจิ้งไปทำธุระเถอะ”

เจิ้งข่ายเดินไปอีกด้านเพื่อรับสาย

จ้าวจิ้งจิ้งขยับเข้าไปใกล้สองสาวมากขึ้น ยิ้มแล้วพูดว่า “แม้ผมจะรู้ว่าประโยคนี้พวกคุณคงได้ยินมานับไม่ถ้วนแล้ว แต่ผมก็อดพูดไม่ได้จริงๆ ทั้งสองท่านสวยมากครับ สวยกว่าเน็ตไอดอลที่เรียกกันบนอินเทอร์เน็ตไม่รู้กี่เท่า”

จ้าวสี่อึ่งกับสี่สี่เรอปามองหน้ากัน ต่างก็พูดไม่ออก

จ้าวสี่อึ่งพูดว่า “ผู้จัดการจ้าว พูดเกินไปแล้วค่ะ...”

“ไม่ ๆ ผมพูดจากใจจริงนะครับ” จ้าวจิ้งจิ้งพูด “อ้อ จริงสิ วันหยุดสุดสัปดาห์นี้ผมกับเพื่อน ๆ จะมีปาร์ตี้เรือยอชต์หรูที่อ่าวหย่า ไม่ทราบว่ายี่สองท่านสนใจไปเล่นด้วยกันไหมครับ”

สองสาวชะงักเล็กน้อย แล้วมองหน้ากันอีกครั้ง

จ้าวสี่อึ่งตอบอย่างสุภาพ “ไม่แล้วกันค่ะ ขอขอบคุณนะคะ”

“หืม?” จ้าวจิ้งจิ้งอึ่งไปชั่วคราว เหมือนไม่คิดว่าจะถูกปฏิเสธเร็วขนาดนี้ สายตาแวบไหวเล็กน้อย ก่อนจะยิ้มพูดว่า “ทั้งสองท่านเกรงใจใช้ไหมครับ ไม่ต้องเกรงใจขนาดนั้นหรอก แค่เพื่อน ๆ ไปเที่ยวผ่อนคลายกัน แถมนคนที่ไปก็เป็นคนรุ่นใหม่ที่มีความ

สามารถกันทั้งนั้น มีประโยชน์ต่ออาชีพของทั้งสองท่านไม่น้อยเลยนะครับ”

ทั้งสองสาวปล้นขมวดคิ้ว สีหน้าชัดเจนว่าเริ่มไม่พอใจ เพราะคำพูดของจ้าวจิ้งจืดดูเหมือนมีนัยแฝง

คราวนี้เป็นทีที่สี่เร่ปาที่ตอบ “ขอโทษด้วยนะคะ พวกเราไม่สนใจจริงๆ”

จ้าวจิ้งจืดชะงัก ดวงตาฉายแววโกรธเคืองขึ้นวาวหนึ่ง ไม่เคยมีดาราทหญิงหรือเน็ตไอดอลคนไหนกล้าไม่ไว้หน้าเขาขนาดนี้

รอยยิ้มที่มุมปากหายไป เขาพูดอย่างมีความหมายแฝงว่า “ฮะๆ ทั้งสองท่านไม่คิดทบทวนอีกหน่อยจริงๆ เหนอครับ ในเมื่อเทียบจ๊อกรูปของเราฝั่งจะร่วมมือกับมั่วอื่นกรุป (บริษัทของสวีมั่ว) ทั้งสองท่านจะไม่ไว้หน้ากันสักนิดเลยเหอ”

พอได้ยินคำพูดนี้ จ้าวสี่อึ้งกับสี่เร่ปากก็ขมวดคิ้วในใจ

ส่วนผู้ชมในห้องไลฟ์สดก็เดือดทันที

[เซีย!! ใ้ไหนหมายความว่ายังไง!]

[นี่มันกำลังข่มขู่⁺อึ้งอึ้งด้วยบริษัทเธอ]

[มันโง่หรือโงาะ คิดจะเล่นนอกกติกา⁺นั้นเธอ!]

[โง่เง่า! คิดว่ามีเงินเหม็นๆ แล้วจะจับใครก็ได้หรือไง
ผู้หญิงทุกคนต้องมาประจบมัน? ปัญญาอ่อน!]

[มันไม่รู้จักแฟรี่ไลฟ์สด? ไม่รู้หรือไงที่กำลังไลฟ์อยู่]

[ไอ้คุณชายเซเพลแบบนี้จะไปรู้จักแฟรี่ไลฟ์สดได้ยังไงล่ะ]

[แฉมัน! ทำให้ไอ้โง่นี้ดังไปเลย!]

[ในเน็ตมันก็ดังอยู่แล้ว ดังเรื่องเจ้าชู้ เคยมีข่าวว่าทำ XXX
ท้อง...]

[อึ้งอึ้งอย่างกลัว! ตบปากมัน! ให้หมากัดมัน!]

ทางฝั่งสถานที่จริง จ้าวสี่อึ้งกับสี่สี่เร่อปลาเองก็เริ่มทน
ไม่ไหวแล้ว จ้าวจิ้งจอกนี่มันหน้ามันโหนกเกินไป พวกเธอไม่
อยากสนใจอีกต่อไป

ถึงขั้นที่จ้าวสี่อึ้งอยากปล่อยหมากัดเขาขึ้นมาแล้ว

ข้างเท้าของจ้าวลี่อิง สุนัขสองตัวสนทนากันเสียงเบา

อลาสกันพูดว่า “พี่เฮย หมอนี่หยิ่งเหลือเกิน กัดมันส์ก็ตีใหม่”

ทิเบตันมาสตีฟฟ์ตอบว่า “ฉันก็อยากกัดเหมือนกัน แต่เจ้านายบอกว่าห้ามกัดคน”

อลาสกันพูดว่า “ถ้าลูกพี่อยู่ด้วยก็คงดี...”

เห็นสองสาวเจียบไป จ้าวจิ้งจิ้งจิวคิดว่าคำพูดของตัวเองได้ผลจึงเผยสีหน้าพอใจ

แต่ขณะกำลังจะพูดอะไรต่อ ก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านข้างกะทันหัน

“ฉันไม่จำเป็นต้องไว้หน้านาย ส่วนเรื่องความร่วมมือ...ก็ไม่จำเป็นแล้วเหมือนกัน”

พอได้ยินเสียงนี้ จ้าวจิ้งจิวก็ชะงักงัน

ส่วนจ้าวลี่อิงกับตีลี่เรอปากกลับเผยสีหน้าดีใจอย่างชัดเจน

“โเฮ่ ๆ ๆ!”

“โเฮ่งงง!”

แต่คนที่ตอบสนองไวและแรงที่สุดกลับเป็นสุนัขสองตัว ข้างเท้าจ้าวลี้เอ็ง พวกมันดีใจจนแทบคลั่ง ลูกพรวดขึ้นมา เฝ้า พลังวิ่งไปหาคนที่พูด

อลาสกันมองสวีมัวด้วยความตื่นตะลึง “ลูกพี! ในที่สุดก็ กลับมาแล้ว!”

ทิบตันมาสตีฟฟ์พูดอย่างตกใจ “ลูกพี! ทำไมคุณถึง กลับมาเป็นคนอื่นอีกแล้วล่ะ”

ตอนนั้นเอง อลาสกันเห็นฮัสกี้ตัวแทนที่ตามหลังสวีมัวมา ก็อุทานตกใจ “เอ๊ะ? ทำไมที่นี่ถึงมีลูกพีอีกคน”

ทิบตันมาสตีฟฟ์เบิกตากว้าง พูดอย่างงุนงง “มีลูกพีสอง คน?”

บทที่ 594 จะไล่หัวไปได้หรือยัง

“สวีมัว!!”

ในขณะที่ตัวเอง จ้าวลิ่งกับตี้ลี่เร่ป่าก็หันมาเห็นสวีมัว เช่นกัน ต่างก็ส่งเสียงร้องด้วยความดีใจ

สวีมัวไม่ได้สนใจสุนัขสองตัว ยึดพยักหน้าให้สองสาว “ลิ่ง เร่ป่า ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ”

จ้าวลิ่งกับตี้ลี่เร่ป่าอดไม่ได้ที่จะเดินเข้าไปหาสวีมัวด้วย สีหน้าดีใจ ปลอบให้จ้าวจิ้งจิวที่ทำหน้างงันถูกทิ้งไว้ด้านข้าง

จ้าวลิ่ง “สวีมัว! นายมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

ตี้ลี่เร่ป่า “สวีมัว เจอนายแต่ละครั้งไม่ง่ายเลยจริงๆ แต่งตัวแบบนี้คืออะไรเนี่ย นายชอบคอสเพลย์ตัวละครนี้มาก ขนาดนั้นเลยหรอ”

ตอนที่ได้พบสวีมั่วครั้งแรกในงานคาร์นิวัลของ douyu ที่
เจิ้งตู สวีมั่วก็แต่งตัวแบบนี้ และผ่านไปนานขนาดนี้ พอกลับมา
เจอกันอีกเขาก็ยังคงแต่งตัวแบบเดิม

สวีมั่วหัวเราะเบาๆ “เรื่องนี้...บังเอิญนะ”

จ้าวสี่อิ่งเหลือบมองฮัสกี้ที่อยู่ข้างเท้าสวีมั่วก่อนถามว่า
“สวีมั่ว เรื่องที่นายเคยพูดไว้คร่าวก่อน...จัดการเรียบร้อยแล้ว
หรือยัง”

สวีมั่วพยักหน้า “เพิ่งจัดการเสร็จเมื่อวาน แต่ตอนนี้กำลัง
ทำอีกเรื่องหนึ่งอยู่”

ตีลี่เร่อปาสงสัย “พวกนายกำลังพูดปริศนาอะไรกันอยู่
เรื่องอะไรเหรอ ทำไมฟังดูลึกลับจัง”

จ้าวสี่อิ่งเพียงยิ้มไม่พูดอะไร รู้สึกว่ามันเหมือนเป็น
ความลับเล็กๆ ระหว่างเธอกับสวีมั่ว เธอรู้ว่าสวีมั่วพาฮัสกี้ไปช่วย
ทำงานให้ประเทศ แต่ไม่แน่ใจว่านับว่าเป็นความลับหรือไม่ จึง
ไม่คิดจะพูดมั่วซั่ว และคำว่า ‘กำลังทำอีกเรื่องหนึ่งอยู่’ ของสวีมั่วก็
ทำให้เธอเผลอเชื่อมโยงไปถึงเหตุการณ์ตำรวจนอกเครื่องแบบ
จับกุมคนก่อนหน้านี้ ไม่รู้ว่าเกี่ยวข้องกับเขาหรือเปล่า

ในเวลานั้น ภายในห้องไลฟ์สด ผู้ชมที่กำลังตำจ้าวจึงจื้อกันอยู่ก่อนหน้า เมื่อเห็นสวีมัวต่างก็ชะงักไปพร้อมกัน

[ว้าว หล่อมาก!!]

[เชียย! เส็ตโซมารูของจริงเลยนี่หว่า เหมือนสุดๆ!]

[คอสเพลย์ระดับเทพ!]

[เวรเอ๊ย เป็นเขานี่เอง! เคยเห็นมาก่อน!]

[ใช่ เขานั่นแหละ ตอนนั้นในงานคาร์นิวัลของ douyu เขาเป็นคนช่วยอิงอิงไว้!]

[ตัวจริงเลย โผล่มาอีกแล้ว!]

[สองครั้งแล้วนะที่โผล่มาพร้อมคอสเส็ตโซมารู เขาเป็นคอสเพลเยอร์มีอาชีพหรือไง]

[เมื่อกี้เขาพูดอะไรนะ ไม่จำเป็นต้องร่วมมือแล้ว?]

[ฮ่าๆ ฮีโร่มาช่วยสาวงามเธอ มีเรื่องสนุกให้ดูแน่!]

[ช่วยแล้ว เหมือนเทพธิดาทั้งสองจะโดนหนุ่มหล่อสะกด
ไปหมด ดูสายตานั่นสิ...]

[แม่่ง! สู้หน้าตาไม่ได้จริงๆ ยอมเลย!]

[บอสมั่วมั่วมาเร็ว! อึ้งอึ้งจะโดนไอ้หน้าขาวแย่งไปแล้วนะ!]

ผู้ชมต่างพากันตกตะลึง หลายคนเคยดูงานการ์ตูนวีลของ
douyu มาก่อน จึงจำ ‘เส็ตโซมารู’ คนนี้ได้

ในขณะที่เดียวกัน จ้าวจิ้งจอกที่ถูกเมินอยู่ข้างๆ เห็นสองสาว
คุยกับสวีมั่วอย่างสนุกสนานราวกับลีลมการเมืองอยู่ของเขาไป
โดยสิ้นเชิงก็โกรธจนหางตากระตุก ทนไม่ไหวจึงตะโกนขึ้น
“เฮ้ย! ไอ้หนุ่ม! เมื่อกี้นายพูดอะไรนะ!”

ทั้งสามคนหยุดคุยแล้วหันไปมองเขา

จ้าวสี่อึ้งรู้ว่าสวีมั่วเป็นใครและมีความสามารถแค่ไหน
จึงไม่กังวลเลยแม้แต่หน่อย

ความจริงแล้ว ตั้งแต่วินาทีที่เห็นสวีมั่ว เธอก็ใส่ใจเป็น
ปลิดทิ้ง

แต่ทีลีเรือปาไม่รู้เรื่อง พอเห็นจ้าวจิ้งจ้อเริ่มอาละวาดก็
อดร่อนรนไม่ได้ จึงส่งสายตาไปหาจ้าวลี่อิ่ง แต่กลับเห็นอีกฝ่าย
นิ่งสงบ แถมยังส่งสายตาว่า 'ไม่ต้องห่วง' กลับมาด้วย

เกิดอะไรขึ้นกัน

ขณะที่ทีลีเรือปากำลังสงสัยก็ได้ยินสวีมั่วพูดเสียงเรียบ

“นายยังอยู่อีกหรือ”

“...”

จ้าวจิ้งจ้อชะงักไปชั่วขณะ เหมือนไม่ทันตั้งตัว ก่อนจะ
เดือดดาลขึ้นมา “นายหมายความว่ายังไง!”

สวีมั่วเบะปากเล็กน้อย “ฉันนี่กว่านายจะรู้จักประเมิน
ตัวเองซะอีก ถ้ามีสติสักหน่อยก็ควรไสหัวไปตั้งนานแล้ว อีกอย่าง
ไม่ว่านายจะมาจากบริษัทไหนก็ตาม ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป
มั่วอินกรุปจะยุติความร่วมมือกับบริษัทของนายทั้งหมด”

ทีลีเรือปาเบิกตากว้าง มองสวีมั่วด้วยความตกตะลึง

ส่วนจ้าวจิ้งจิวโกรธจนเสียงเพี้ยน ตะโกนว่า “ให้ฉันไปไหนไปนั้นหรือ นายคิดว่าตัวเองเป็นใคร! ยกเลิกความร่วมมือกันหรือ ปากดีชะมัด! นายคิดว่านายเป็นบอสใหญ่ของมั่วอินกรุปหรือไง มีสิทธิ์อะไรกัน!”

“คุณสวี!”

ในจังหวะนั่นเอง เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นจากด้านข้าง ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาด้วยสีหน้าดีใจ เขาเดินผ่านจ้าวจิ้งจิวมาหยุดตรงหน้าสวีมั่ว ก่อนจะเอ่ยอย่างนอบน้อม “คุณสวี ทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี้ได้ล่ะครับ”

สวีมั่วยังไม่ทันตอบ จ้าวจิ้งจิวก็อุทานอย่างตกตะลึง “ผู้จัดการเจิ้ง คุณรู้จักเขาด้วยหรือ!”

เจิ้งขยับหันกลับมา ยิ้มแล้วพูดว่า “ผู้จัดการจ้าว คุณยังไม่ทราบหรือครับ ท่านนี่คือประธานมั่วอินกรุป สวีมั่ว”

พูดจบ เขาก็หันไปทางสวีมั่ว “คุณสวี ท่านนี่คือ...”

สวีมัวกลับยกมือขึ้นห้าม “ไม่ต้องแนะนำแล้ว” จากนั้นก็มองจ้าวจึงจื่อตัวรอยยิ้มกึ่งเยาะเย้ย “ตอนนี้ นายคิดว่าฉันมีสิทธิ์หรือยัง”

“...”

จ้าวจึงจื่อเบิกตากว้าง มองสวีมัวอย่างไม่อยากเชื่อ สีหน้าสลับซีดสลับแดง ก่อนหันไปถามเจิ้งข่ายอีกครั้งเหมือนยังไม่ยอมรับ “คุณหมายความว่า... คนคนนี่คือเจ้าของบริษัทตัวจริงของพวกคุณงั้นหรือ”

เจิ้งข่ายไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก่อนหน้านี้ แต่ก็เริ่มมองเห็นความผิดปกติแล้ว

เขากวาดตามองทุกคนอย่างลังเล ก่อนจะพยักหน้าโดยสัญชาตญาณ “ใช่ครับ ผู้จัดการจ้าว พวกคุณ...เกิดเรื่องอะไรกันหรือครับ คุณสวี...”

สวีมัวเหลือบมองเขาแล้วพูดเสียงเรียบ “ฉันจะยุติความร่วมมือทั้งหมดกับบริษัทของเขา ผู้จัดการเจิ้งมีความคิดเห็นอะไรไหม”

หัวใจเจ็ชช่ายกระตุกวบ เขารู้สึกได้ถึงแรงกดดันที่อธิบาย
ไม่ถูกและเข้าใจความหมายทันที ถ้าเขามีความเห็นขึ้นมา บางที
คงไม่ได้เป็น ‘ผู้จัดการเจ็ชช’ อีกต่อไป

เขารีบตอบอย่างตื่นตระหนก “ไม่... ไม่มีครับ ผมเข้าใจ
แล้ว คุณสรวีวางใจได้ ผมจะจัดการให้เรียบร้อย”

สรวีมัวพยักหน้าเล็กน้อย ก่อนจะหันไปมองจ้าวจิ้งจื่อที่ยัง
ยืนตะลึงอยู่ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงหยอกเย้า “ตอนนี้... นายไสหัวไป
ได้หรือยัง”

“นาย...!”

จ้าวจิ้งจื่อโกรธจนควันแทบออกหู ขณะกำลังจะพูดอะไร
ต่อ แต่พอสบตากับสรวีมัวเข้ากลับสะดุ้งวาบทั้งตัว รูม่านตาหด
เล็กลง แล้วก็เงิบเสียงไปทันที

เขาเองก็ไม่ว่าทำไม่จู้จู้ ถึงเกิดความหวาดกลัวอย่างไม่
อาจต้านทานได้ ทำให้ไม่กล้าเปล่งเสียงแม้แต่น้อย เหมือนมี
เสียงหนึ่งในจิตใต้สำนึกกำลังตะโกนเตือนว่า ‘รีบไปซะ! ไม่งั้นจะ
เกิดเรื่องเลวร้ายมาก!’

จำวจัจจื่อหน้าเขี้ยวคล้ำ อ้าปากหายใจแรงอยู่หลายครั้ง
ก่อนผืนเค้นคำพูดออกมาจากรูปร่างกับต้องรวบรวมแรง
ทั้งหมด “คอยดูเถอะ ฮีม!”

พูดจบก็สะบัดแขนเสื้อ หันหลังเดินจากไปอย่างรีบร้อน

ดีลีเรือพายืนอึ้ง มองเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยความตะลึงงัน

ส่วนผู้ชมในห้องไลฟ์สดก็ช็อกไม่แพ้กัน ถึงกับเงิบไป
หลายวินาที ไม่มีคอมเมนต์ตั้งขึ้นมาเลย

จากนั้น ทั้งห้องไลฟ์สดก็ระเบิดขึ้นในทันที

บทที่ 595 เปิดเผยตัวตน

[เขี่ย!! เกิดอะไรขึ้นหะ!]

[คนคนนี้เป็นเจ้าของบริษัทมั่วอีนั่นหรือ!]

[จริงหรือเปล่าเนีย! บอสใหญ่ของบริษัทมั่วอีน้อยขนาดนี้เลยหรือ!]

[ไม่ใช่หะ! เจ้าของบริษัทเกมสัประยุทธ์ไม่ใช่นักเขียนนิยายคนนั้นหรือ]

[แหมงเฮีย!! คนคนนี้ก็คือบอสมั่วมั่ววังั้นระอะ!]

[เขาคือเทพมั่ว?! เป็นไปไม่ได้มั้ง!]

[ไม่งั้นจะเป็นใครได้อีกละ! ต้องใช้แน่นอน!]

[ที่แท้ก็เป็นแบบนี้เอง ที่แท้เขาก็คือส่ว่มั่ว เซรดเซ่ นึกไม่ถึงจริง ๆ!]

[ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าบอสมั่วมั่วจะอยู่ต่อหน้าเรามาตลอด!]

[อึ้งอึ้งเจ้าเล่ห์จริงๆ อุบเอาไว้ไม่ยอมบอกเลย...]

[ฮ่าๆๆๆ สะใจโคตร! โคตรสะใจเลย! อวดบารมีได้เทพจริงๆ!]

[สองบริษัทร่วมมือกันอยู่ดีๆ อยากยกเล็กก็เล็กเลย?! ระบายแค้นแทนสาวงามสินะ โคตรเทพ!!]

[พล็อตซีอีโอเอาแต่ใจในชีวิตจริงชัดๆ!]

[โหดเกินครับเพ้]

[มีเงินจะทำอะไรก็ได้จริงๆ]

[นิยายก็เขียนดี เพลงก็แต่งได้ เปิดบริษัททำเกมเองยังทำได้โคตรโหด แถมยังอายุน้อยขนาดนี้ หน้าตาดีอีกด้วย จะไม่เผื่อแผ่ให้คนอื่นเลยหรือไงวะเนี่ย...]

เมื่อผู้ชมรู้ตัวตนที่แท้จริงของสวีมั่วต่างก็ตื่นเต้นกันสุดขีด คอมเมนต์นับไม่ถ้วนพุ่งผ่านหน้าจออย่างบ้าคลั่ง จนแทบจะบังทั้งหน้าจอไปหมด

ภายในสถานที่จัดงาน เมื่อมองดูแผ่นหลังของจำวจึงจื้อ ที่เดินจากไป คนที่อยู่ตรงนั้นต่างก็มีสีหน้าหลากหลาย

ในดวงตาของเจิ้งข่ายแวบผ่านรอยยิ้มขมขื่น เขาเก็บสายตากลับมา มองไปที่สวีมั่ว แล้วเอ่ยอย่างระมัดระวัง “คุณสวีผม...”

“ไม่ต้องเครียดหรอก” สวีมั่วยิ้มบาง ๆ “ฉันรู้ว่าครั้งนี้ตัวเองใช้อารมณ์ไปหน่อย แต่ช่างเถอะ คุณทำตามที่บอกก็พอต่อไปตอนเลือกบริษัทที่จะร่วมงานด้วยก็คิดให้รอบคอบกว่านี้หน่อย”

เจิ้งข่ายชะงักไปเล็กน้อย ก่อนพยักหน้ารับ “ครับ คุณสวีผมเข้าใจแล้ว...”

สวีมั่วพูดต่อ “คุณไปทำงานของคุณเถอะ ไม่ต้องสนใจฉันหรอก ฉันแค่มาเดินดูเฉยๆ”

“ครับ...”

เจิ้งข่ายหันหลังเดินจากไปด้วยอารมณ์ที่ซับซ้อน เขาทั้งใจ ทั้งรู้สึกอึดอันเล็กน้อย แต่ก็มีกำลังใจออกปะปนอยู่ด้วย

เขาไม่คิดจริงๆ ว่าเรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้น แม้จะไม่เห็น เหตุการณ์ทั้งหมด แต่ด้วยความฉลาดของเขาก็เดาได้ไม่ยากว่า สุดท้ายก็เป็นแค่ความขัดแย้งระหว่างเศรษฐกิจสองคนที่แย่งผู้หญิง คนเดียวกันเท่านั้น

ตัวเองยังเด็กเกินไปจริงๆ ตั้งแต่ตอนที่จำวจึงจื้อเสนอว่าจะมาพบจำวลีอิงกับตี้ลี่เร่อปาเป็นการส่วนตัว เขาก็ควรคิดให้รอบคอบกว่านี้แล้ว...

เจิ้งซ่ายถอนหายใจในใจ สายหน้าเบาๆ แล้วเริ่มคิดว่าจะจัดการปัญหาบางอย่างอย่างไรต่อไป...

ตี้ลี่เร่อปาเองก็เป็นกังวลกับการตัดสินใจที่หุนหันพลันแล่นของสวีมั่ว ยิ่งไปกว่านั้น สาเหตุของเรื่องนี้ก็เกี่ยวข้องกับเธอด้วย หากเพราะเรื่องนี้ทำให้บริษัทของสวีมั่วได้รับความเสียหายคงรู้สึกผิดเอามากๆ

เธอมองเจิ้งซ่ายที่เดินจากไป ก่อนจะหันมามองสวีมั่ว แล้วเอ่ยขึ้นอย่างอดไม่ได้ “สวีมั่ว ขอโทษนะ ทำให้นายลำบากแล้ว...”

สวีมีมุมมองสีหน้ารู้สึกผิดของเธอแล้วหัวเราะเบาๆ “เรื่องเล็กน้อยน่า ไม่ต้องใส่ใจหรอก อีกอย่าง ฉันเป็นคนเซ็กซี่เธอมารับงานฟรีเซ็นเตอร์ให้บริษัท ถ้าฉันไม่ออกหน้าปกป้องเธอ แบบนั้นต่างหากถึงจะเรียกว่าล้มเหลว”

จำวลีอึ้งไม่ได้กังวลเรื่องสวีมีวเลยสักนิด ตรงกันข้ามกลับรู้สึกเหมือนได้รับการปกป้องจนเกิดความสุขเล็กๆ แส่นหวานในใจ เธอยิ้มพลางบีบมือของตีลีเร่อปาเบาๆ ก่อนพูดว่า “สวีมีวพูดถูกแล้ว เธอไม่ต้องกังวลอะไรหรอก ไม่เป็นไรจริงๆ”

ในขณะที่นั่นเอง เกิดความวุ่นวายขึ้นในโซนผู้ชมบริเวณด้านหน้าเวที

มีผู้ชมบางส่วนเดินอ้อมมายืนอยู่นอกแนวกัน มองมาทางนี้พลางกระซิบกระซาบพูดคุยกัน

ผู้ที่มาบุทนี้ ส่วนใหญ่เป็นแฟนสัประยุทธ์ หรือไม่ก็เป็นแฟนคลับของจำวลีอึ้งกับตีลีเร่อปา ก่อนหน้านี้แม้จะกำลังดูการแสดงบนเวที แต่ก็มีบางคนเปิดมือถือดูไลฟ์สดอยู่ตลอดเมื่อรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น และตัวตนของสวีมีวถูกเปิดเผย พวกเขาถือโอกาสไม่ได้ที่จะเข้ามาดูใกล้ๆ

มีนักท่องเที่ยวนคนหนึ่งเพิ่งราวกัน ยืนตัวมามองสวีมัว แล้วถามขึ้นอย่างล้งเล “ขอถามหน่อย... คุณคือเทพมัวมัวใช่ไหมครับ”

สวีมัวเงยหน้ามองแฟรี่ไลฟี่สดีที่ลอยอยู่กลางอากาศ รู้ดีว่าเหตุการณ์เมื่อครู่ถูกถ่ายทอดออกไปหมดแล้ว เขาจึงไม่คิดจะปิดบังตัวตนอีกต่อไป ยิ้มแล้วพยักหน้า “ใช่ ผมเอง”

ชายหนุ่มคนนั้นเผยสีหน้าตื่นเต้นและดีใจทันที “เทพมัวมัว! สวัสดีครับ! ผมเป็นแฟนของคุณ ทั้งสั้ประยุกต์กับถ้งซาน ผมอ่านมาหมดแล้ว! ชอบมากจริง ๆ!”

สวีมัวยิ้ม “ขอบคุณนะ”

“เทพมัวมัว! ผมก็เป็นแฟนเหมือนกัน!”

“ผมด้วย!”

“เทพมัวมัวเซ็นชื่อให้หน่อยได้ไหม!”

“ท่านเทพจะเขียนนิยายเรื่องใหม่เมื่อไหร่หรอ”

“แล้วเกมถ้งซานจะออกเมื่อไหร่หรอนะ”

“เทพมัวมัว ฉันขอถามแทนคนดูในไลฟ์หน่อยสิ คุณกำลังคบกับอิงอิงอยู่หรือเปล่า”

“บอสมัวมัว ตอนนี้คุณมีสี่อิ่งแล้ว อย่ามาแย่งเรอปากกับพวกเราเลยได้ไหม...”

เมื่อได้รับการยืนยันจากปากสวีมัว แฟนๆ กลุ่มใหญ่ก็ยิ่งตื่นเต้นขึ้นอีก ต่างพากันเบียดเสียดอยู่หน้าแนวกัน พุดกันอิ่งคะนึงไปหมด

ช่วงแรกยังพอควบคุมได้ แต่ไม่นานก็เริ่มออกนอกเรื่อง มีคนเริ่มถามเรื่องซุบซิบ และบางคนก็เริ่มแซวกันอย่างเปิดเผย

สวีมัวยิ้มพรางมองจ้าวสี่อิ่งกับสี่เรอปา ก่อนจะตอบแฟนที่ถามเรื่องซุบซิบคนนั้นว่า “เรื่องนี้ ผมรับปากอะไรไม่ได้หรอกนะ ต้องดูว่าพวกเธอคิดยังไง”

จากนั้นเขาก็เสริมด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ “อีกอย่าง ใครบอกว่าต้องเลือกแค่คนเดียวล่ะ ถ้าผมอยากได้ทั้งสองคนเล่า”

“...”

คำพูดนั้นทำให้ทุกคนอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนที่แฟน ๆ จะพากันมองเขาด้วยสายตาชื่นชมและคลั่งไคล้

ส่วนผู้หญิงสองคนที่อยู่ด้านหลังก็อดหน้าแดงขึ้นมาไม่ได้

[เชีย! สมกับเป็นบอสมั่วมั่วจริงๆ กล้าพูดแบบนี้เลยหรอ!]

[Inw มั่ว 007]

[เท่มากครับบอส! โหดชะมัด!]

[มีเงินจะทำอะไรก็ได้จริงๆ ...]

[เฮ้ย! ถึงกับจะคว่ำสองเทพธิดาเลยหรอ แบบนี้มันเกินไปแล้วมั้ง! แฟนคลับขอถอนตัว!]

[ยอมครับ]

ในห้องไลฟ์สด คอมเมนต์แสดงความตกตะลึงไหลผ่านอย่างต่อเนื่องไม่หยุด

ผู้คนที่มารวมตัวกันตรงนี้มีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทบต่อการแสดงบนเวที เจ้าหน้าที่ที่ดูแลกิจกรรมจึงจำเป็นต้องเข้ามาจัดระเบียบสถานที่